Predica de la Krefeld

Duminică, 6 ianuarie 2008, ora 10

Ewald Frank

Vă spunem tuturor bun venit, în Numele scump al Domnului nostru. Să cântăm împreună din această broşură de cântări… nr. 14, „Ploi de binecuvântare". Vor fi ploi de binecuvântare – aceasta este promisiunea lui Dumnezeu. […]

Amin. Am cântat-o în duh de rugăciune, am cântat-o cu credință. Îl rugăm pe fratele Didier să se roage cu noi. Ne ridicăm şi citim împreună psalmul 100. Un psalm de mulțumire.

„Strigați de bucurie către Domnul, toți locuitorii pământului! Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui. Să ştiți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui şi turma păşunii Lui. Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui! Lăudați-L şi binecuvântați-I Numele. Căci Domnul este bun; bunătatea Lui ține în veci, şi credincioşia Lui din neam în neam".

Să ne rugăm împreună. Rugăciunea se poate face în toate limbile.

Doamne, Dumnezeul nostru, am venit să-Ți aducem o mare mulțumire pentru această dimineață. Ieri seară deja ne-ai vorbit într-un mod puternic. Doamne, noi credem că Tu ne-ai pregătit un loc, iar acum ne pregăteşti inimile ca să primim Cuvântul Tău cel Sfânt. Noi am venit cu încredere, în dimineața aceasta, că Tu ne vei vorbi iarăşi. Suntem aici Doamne, binecuvântează fiecare inimă. Suntem aici să-Ți ascultăm glasul. Binecuvântează-Ți poporul, binecuvântează-Ți robul. Noi am venit să-Ți ascultăm glasul, Doamne. Tu ai spus „poporul [oile] Mele ascultă glasul Meu". Noi suntem foarte recunoscători pentru aceasta. Te aşteptăm în toată plinătatea Ta. Tu ai dat făgăduința – Tu eşti credincios şi o împlineşti. Îți mulțumim pentru toate, în Numele Fiului Tău Isus Hristos, căci Tu eşti Domnul vieții şi credinței noastre. Fii cu noi în dimineața aceasta. Inima noastră să se bucure în prezența Ta. Vorbeşte din nou, Doamne. Dăruieşte-ne ascultare, în inimile noastre, căci n-am venit numai că să ascultăm Cuvântul Tău, ci să-l şi trăim practic. Îți mulțumim că o vei face, pentru că noi ne rugăm pentru aceasta în Numele puternic al Domnului nostru iubit Isus Hristos. Amin.

Să cântăm „Tu eşti vrednic". […] Amin. Puteți lua loc. Aş ruga corul să ne cânte „Ei vin din est şi din vest…". Între timp, avem aici o cerere de rugăciune pentru sora Erna Schmitt… Am primit saluturi din Moldova, Ucraina, Rusia, Bielorusia. Din Moldova au sunat, ieri seară au ascultat cu toții. Apropo, în Abidjan, în Melbourne, în Johannersburg, Gabon, Kinshasa, pretutindeni au fost în direct cu noi. Ieri s-a transmis în şapte limbi – au fost 260 de conectări – au fost grupuri care s-au strâns ca să asculte. Uneori au fost peste o mie de persoane. Cuvântul Domnului a mers ieri în 26 de țări. Dumnezeului nostru să-I fie adusă cinstea şi mulțumirile.

Ei vin din est şi din vest. […] Mulțumesc foarte mult. „Aceasta este slava adevărată: când eu sunt scăpat de necazuri, când Îi voi vedea chipul" – cum spune o cântare germană. Sunt foarte recunoscător pentru ceea ce face Dumnezeu, şi de asemenea pentru că în toate limbile putem transmite… aş dori să mulțumesc şi azi fraților noştri şi surorilor care s-au ocupat ca scrisoarea circulară să fie acum disponibilă în limba franceză. Aş dori să le mulțumesc din inimă. Sorei Jeanina, fratelui Jean Lambert, fratelui Tati din Bruxelles. Toți au contribuit cu partea lor, ca scrisoarea circulară în limba franceză să fie gata astăzi.

Am două ştiri. Mai întâi salutări din partea fratelui Russ, care vă salută pe toți, dar se simte slăbit şi n-a putut veni. Noi înțelegem acest lucru. Vârsta ne ajunge pe toți cândva. Dar el ne urează tuturor din inimă binecuvântarea lui Dumnezeu. Apoi, am primit ştirea că sora Terray a plecat acasă ieri seară. Fratele nostru Terray a venit acasă, apoi a petrecut ultimele minute cu soția sa, sora noastră în Hristos, încredințând-o Domnului, înainte ca ea să treacă din timp în veşnicie. Noi am cântat deja că avem locurile pregătite, şi nimeni dintre noi nu ştie când soseşte ceasul. Dacă vreunul este trecut de 80 de ani, atunci probabil că deja a sosit vremea. Scriptura spune că viața durează 70-80 de ani şi a fost plină numai de necazuri. Nu toți au acelaşi privilegiu – numai sora noastră Lotte, care are acum 98 de ani, este plină de viață, este vioaie, şi stă aici în rândul al treilea simțindu-se bine. Domnul îi conduce pe ai Lui într-un mod minunat, şi are o cale cu noi toți.

Am primit 5 telefoane azi, şi au fost cu adevărat o binecuvântare pentru mine. Ne este greu să pricepem ce bucurie au frații şi surorile care sunt conectați în direct – şi azi îi salutăm pe toți din lumea întreagă şi le dorim din toată inima binecuvântarea lui Dumnezeu.

Apoi, am primit o întrebare legată de lauda şi închinarea noastră comună, şi aş dori să spun următoarele, în această privință. Aici nu se exersează lauda şi închinarea aşa cum se face la întâlnirile carismatice. Cei care stau acolo pe scenă, exersează acasă. În camere speciale ei cântă muzică tare, exersează cum să cânte, cum să se mişte. Aşa se face în adunările carismatice. Ştiu aceasta pentru că mi-a spus-o un frate a cărui fiică merge acolo. În locul acesta nu este aşa. Aici noi suntem copleşiți aşa cum mulțimea ucenicilor a fost atunci când a avut parte de

împlinirea profeţiilor biblice în zilele lor. A fost şi împlinirea [profeţiei] din Isaia 35.5-6 – la venirea Domnului orbii urmau să vadă, ologii să umble, surzii să audă. Când Domnul a venit în Ierusalim, ei au mulţumit – înaintea ochilor lor se împlinea Zaharia 9.9. Ei şi-au amintit şi de Isaia 35, şi L-au lăudat pe Dumnezeu pentru toate minunile pe care le-au trăit. Era, desigur, împlinirea sfintei Scripturi.

Avem apoi două versete deosebite: Fapte 4.24, unde Biserica primară era o inimă şi un suflet, şi şi-au înălţat împreună glasurile către Dumnezeu, lăudându-L. Avem apoi pasajele deosebite din Luca, apoi versetele din Romani. Daţi-mi voie să citesc din Luca, cele două cazuri de beatitudine care a fost cântată, nu doar vorbită. Luca 1.46 – avem ca titlu „Cântarea Mariei". Psalmii au fost cântaţi – fie că erau rugăciuni, cereri, mărturisiri de păcat – sufletul acelor oameni era copleşit înaintea lui Dumnezeu, şi ei au pus starea lor pe o melodie, înaintea Domnului. Maria a trăit împlinirea profeţiei care spune că o fecioară va rămânea însărcinată şi va naşte un fiu, şi Numele Lui va fi Emanuel. Este scris aici în Luca 1 de la v. 46: *„Şi Maria a zis: Sufletul meu măreşte pe Domnul, şi mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită"*. Acum urmează şi motivul: *„pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt"*. N-a făcut EL lucruri mari în tine şi în mine? N-a fost pus în inima mea şi în a ta Cuvântul făgăduit? În v. 50 spune: *„şi îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El"*. Dumnezeu se îndură de cine vrea – aşa este scris.

Apoi v. 51: *„El a arătat putere cu braţul Lui; a risipit gândurile, pe care le aveau cei mândri în inima lor"*. Acest lucru se întâmplă până în ziua aceasta. El Îşi arată puterea, dar cui Îi este descoperit braţul Domnului? Şi cine a crezut mesajul? Răspunsul este: El Îşi descoperă Cuvântul şi voia Sa tuturor celor ce experimentează puterea braţului Său înălţat. Apoi spune: *„A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie, şi a înălţat pe cei smeriţi. Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăţi, şi pe cei bogaţi i-a scos afară cu mâinile goale"*. Apoi urmează confirmare promisiunii din Isaia 48.18 şi Ps. 89.3: *„A venit în ajutorul robului său Israel, căci Şi-a adus aminte de îndurarea Sa"*. Iar acum urmează lucrul puternic: *„cum făgăduise părinţilor noştri"* – [este vorba despre] împlinirea făgăduinţelor date de Dumnezeu.

Vrem să ne oprim scurt şi asupra laudei lui Zaharia, din Luca 1.67: *„Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duhul Sfânt, a profeţit, şi a zis"*. Deci, Duhul Sfânt a fost peste el, şi s-a odihnit peste el. Şi el a profeţit spunând: *„Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat şi a răscumpărat pe poporul Său. Şi ne-a ridicat o mântuire puternică (Greceşte: un corn de mântuire.) în casa robului Său David"*. Ascultaţi v. 70: *„cum vestise prin gura sfinţilor Săi profeţi, care au fost din vechime"*. Dacă citim aceste rugăciuni, aceste binecuvântări, atunci simţim ce s-a petrecut în asemenea oameni, care au avut parte de împlinirea profeţiilor, a făgăduinţelor. Apoi în v. 72 spune: *„Astfel Îşi arată El îndurarea faţă de părinţii noştri, şi Îşi aduce aminte de legământul Lui cel sfânt"*. Dumnezeu a făcut un prim legământ, apoi a făcut un legământ nou şi a spus: „după acele zile voi face cu voi un legământ nou, vă voi da o inimă nouă, un duh nou, o viaţă nouă, prin har". Dumnezeu a confirmat Cuvântul pe care l-a vorbit prin profeţi. Apoi, în v. 76 şi 77, în legătură cu Ioan Botezătorul – şi locul lui a fost arătat [rânduit] d.p.d.v. biblic… aşezarea biblică a slujbei Domnului şi a slujbelor puse de Dumnezeu în Biserică este importantă). V. 76-77: *„Şi tu, pruncule, vei fi chemat profet al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregăteşti căile Lui"*. Aici este vorba de Maleahi 3.1. Profeţia biblică în împlinirea ei este arătată poporului lui Dumnezeu. Şi oricine este condus [călăuzit] în laudă şi închinare inspirată prin Duhul, nu va trece peste ceea ce a promis şi a făcut Dumnezeu, ci va menţiona aceasta în închinarea lui.

În v. 76: *„şi să dai poporului Său cunoştinţa mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui"*. Apoi v. 78, 79 sunt atât de preţioase. *„datorită marii îndurări a Dumnezeului nostru"*. La fel şi astăzi… *„datorită marii îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălţime, ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul şi în umbra morţii…"* Da, cu aceasta trebuie mers în Isaia 9.2. *„şi să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!"*.

Fraţi şi surori, ieri seară am citit cuvintele sfintei Scripturi – că Dumnezeu a făcut pace. Zapisul cu porunci este rupt în bucăţi, păcatul este achitat, sângele Mielului, sângele pentru Biserică, sângele noului legământ a fost vărsat, şi sunt incluşi de asemenea toţi cei din vechiul legământ care au aparţinut de aceasta – incluşi în marele plan de mântuire al Dumnezeului nostru. În Vechiul Testament ei L-au aşteptat pe Mesia, şi aveau dorinţa să-L vadă, iar în Noul Testament noi privim în urmă spre ceea ce s-a întâmplat pe crucea Golgotei. Pentru noi, care am ajuns la adevărata credinţă, este ceva scump, care nu poate fi comparat cu nimic de pe pământ. Şi prin harul lui Dumnezeu noi am înţeles că nu un frate îl va învăţa pe altul, ci aşa cum i-a spus Domnul nostru lui Petru în Matei 16, *„nu carnea şi sângele ţi-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri"*. De la început a fost vorba de descoperire. Ştiţi cu toţii, Domnul a venit la ai Săi şi ai Săi nu L-au primit.

Şi dr. Larkin scrie că la prima venire a lui Hristos 109 profeţii şi-au găsit împlinirea – eu nu le-am numărat, dar el a făcut-o. Gândiţi-vă o clipă: peste 100 de profeţii s-au împlinit la prima venire a lui Hristos, şi Domnul şi Răscumpărătorul nostru a fost personal în mijlocul lor, şi totuşi ei n-au văzut, pentru că acei cărturari i-au dus în eroare prin tâlcuirile lor. Oamenii au crezut tâlcuirile şi n-au mai văzut împlinirea Scripturii. Acelaşi lucru se întâmplă şi astăzi - poporul ascultă tâlcuirile şi de aceea nu poate să creadă Cuvântul autentic. Atunci avem deja

deosebirea între cei rânduiți de Dumnezeu pentru viața veșnică, și chiar să mergem un pas mai departe - deosebirea între cei care sunt rânduiți să aibă parte de prima înviere, de răpire, de ospățul de nuntă, și cei ce vor avea parte de a doua înviere, conform Apoc. 22.11, care vor fi primiți atunci. De șapte ori se spune în Apoc. 2 și 3, *„celui ce va birui”*. Și cine biruiește? Cel ce are urechi să asculte ce zice Duhul Bisericilor.

Apropo acum, - fratele nostru drag mi-a spus ieri în birou că a fost într-o țară europeană și a auzit că există 17 direcții diferite în cadrul mesajului de sfârșit. Și atunci ne uităm la însărcinarea dată fratelui Branham de Domnul însuși – că acest mesaj care i-a fost încredințat lui va premerge a doua venire a lui Hristos. Iar acum niște oameni se înalță și au înțeles greșit afirmațiile fratelui Branham, le-au răstălmăcit, nu le-au reintrodus în Biblie, și toți își fac propriile lor direcții. Frați și surori, lucrul acesta este pe inima mea, pentru Biserica Mireasă, și anume, faptul că Dumnezeu are un loc de descoperire pe pământ, o Biserică în care nu există doar mecanica, doar învățătura, ci în care Dumnezeu se poate descoperi în puterea de înviere a Domnului nostru. Dacă noi credem că revenirea lui Isus Hristos este cu adevărat foarte aproape – și pentru aceasta avem mărturia sfintei Scripturi într-un fel extraordinar, numeros – să ne gândim numai la făgăduința și profeția principală, și anume că atunci când smochinul înfrunzește… eu am notat: din 1822 evreii se întorc înapoi în țara făgăduită. Dar [în] 1948 a fost întemeierea statului Israel, declarată de Ben Gurion în 14 mai. Și Domnul nostru spune: „când veți vedea smochinul înfrunzind, atunci știți că vremea este aproape, chiar la uși”. Au venit și au trecut șaizeci de ani – n-ar trebui să pricepem că timpul harului se încheie? Cum zice Domnul în Fapte 15.14 și în Rom. 11.25 este scris că Domnul își cheamă afară o Biserică dintre neamuri, pentru Numele Său, și după aceea Israelul va fi mântuit. Să nu ne înspăimântăm, ci din contră, să ne încurajăm, să ne punem viața pe altarul lui Dumnezeu, și pur și simplu să trăim viața lui Hristos.

Am notat două sau trei versete care astăzi mi-au devenit mari și aș dori să-i mulțumesc fratelui nostru Dietmar din Augsburg - el m-a determinat să mă gândesc la aceasta. Știți cu toții că este scris *„nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu”* – 1 Cor. 15.50. Să citim: *„Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea”*. Apoi urmează ceea ce ne așteaptă, în v. 51: *„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați”*. Doar o observație aici, pe care am auzit-o noi de multe ori: înainte ca trupul să poată fi schimbat, la revenirea lui Isus Hristos, sufletul omului trebuie schimbat – acum. Înnoirea, nașterea din nou trebuie să aibă loc, și fie ca Dumnezeu să ne-o dăruiască tuturor prin harul Lui.

Apoi avem versetul minunat din Luca 24, pe care l-am citit de multe ori, și care mi-a fost adus în atenție, v. 39: (După înviere, Domnul nostru a spus): *„Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu”*. Ce vă atrage atenția aici? Ați observat ceva? După înviere, în trup nu mai era sânge. Domnul nostru a intrat cu sângele în Sfânta Sfintelor. După înviere, după mutare, nu mai avem nevoie de sânge, ci de viața care a fost în sânge – va fi o carne duhovnicească [o combinație între trup și duh – n.tr.], cum este scris în Gen. 1.26-28, și anume, că Adam, inițial a fost creat după chipul lui Dumnezeu, și numai în Gen. 2.7 Adam a fost creat din pământ, pus într-un trup de carne și sânge. Iar aici avem înaintea ochilor noștri planul răscumpărării. Când Domnul l-a vizitat pe Avraam, în Gen. 18, El a mâncat și a băut – nu într-un trup de carne și sânge, ci într-unul spiritual, în care putea să devină vizibil, și în care putea să mănânce și să bea.

Avem apoi versetele minunate care vorbesc despre răscumpărare, și anume *„nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu”* – și de aceea Domnul nostru a venit într-un trup de carne și sânge, ca să dea răscumpărarea aici, ca noi să putem fi luați din acest trup de carne și sânge și să fim mutați în trupul de înviere. Dați-mi voie să vă citesc din Evrei 2.14: *„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul”*. Cu aceasta mergem la Gen. 3, și în principal la v. 15, unde Dumnezeu a spus *„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei”*. De la început au existat două semințe diferite, dar ambele în trupul de carne și sânge. De aceea a trebuit să vină Domnul în trup de carne și sânge ca să-i răscumpere pe toți cei ce erau rânduiți la viața veșnică, pe toți cei ce erau predestinați să fie fii și fiice – și să ne dăruiască propria Sa viață, care a fost în trupul Său de carne, aici pe pământ, când a fost adusă jertfa, pentru a ne-o da tuturor. În legătură cu lucrarea încheiată a răscumpărării, cum am citit în v. 14, este scris în v. 15 *„și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor”*. Apoi Evrei 9, ca să vedem că Domnul nostru a dus sângele Său cel sfânt în sfânta sfintelor, și că sângele Mielului lui Dumnezeu mai vorbește și azi pentru noi, și încă mai este pe scaunul îndurării. Și sângele Mielului va lucra în noi până la desăvârșirea bisericii Mirese, prin harul Său. Pentru că așa este scris în Apoc. 12.11: *„Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor”*. Deci, totul la locul potrivit.

În Evrei 9 de la v. 11 spune: *„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică”*. Deci, Biserica Dumnezeului celui viu este răscumpărată, prețul a fost plătit, și așa cum am văzut ieri din Rom. 8, *„pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”*. Să credem cum o spune Scriptura, ca să intrăm în binecuvântare! Nu cu „dacă” și

„dar", „se va face?", „nu se va face?", ci S-A ISPRĂVIT! S-A ISPRĂVIT! Noi suntem proslăviți și Dumnezeu garantează că vom fi cu EL, prin harul Său.

Deci, El a intrat cu sângele Său – în care era viața divină – în Locul Preasfânt, și sângele Lui vorbește pentru noi, și viața care era în acesta a fost manifestată în noi, prin har. Atunci, este Gal. 2 de la v. 20: *„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc… dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu…"*. În Evrei 13 ne este arătat că Domnul nostru a suferit în afara cetății, în afara taberei, iar noi, de asemenea, să ieșim în afara taberei, ca să purtăm ocara Lui. Evrei 13.12-14: *„De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său…"* – nu doar să-l răscumpere, ci să-l sfințească (sunt versete care vorbesc despre răscumpărare, dar sunt și versete care vorbesc despre sfințire – El a fost făcut pentru noi răscumpărare și sfințire, așa scrie Pavel corintenilor) – *„De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său a pătimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocara Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare"*. Se poate citi în Evrei 11 – Avraam *„el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu"*. Ioan a văzut Ierusalimul cel nou, coborând.

Frați și surori, Dumnezeu are intenții bune cu noi. Răscumpărarea este încheiată, și cum am spus-o noi deseori, deoarece căderea s-a întâmplat în trup de carne și sânge, și prin aceasta a intrat Satana în omenire, de aceea răscumpărarea a trebuit să vină prin sângele curat și sfânt în care era viața divină, ca să ne scoată de sub puterea Satanei, ca să ne elibereze, să ne scoată din moarte, să ne răscumpere din toate și să ne dea viață veșnică prin harul Său.

Deci, planul de mântuire al Dumnezeului nostru este complet și desăvârșit. Nu este nevoie să se vorbească mult despre căderea în păcat [din Eden]. Nici Biblia nu spune multe despre acest subiect, și este nevoie să se citească multe versete spre a înțelege ce s-a întâmplat de fapt în grădina Eden. Dar este frumos că noi am primit răscumpărarea, fie că putem sau nu putem să explicăm [în ce a constat] căderea. Nu este atât de important. Important este că știm că am fost răscumpărați și că am fost ridicați din cădere, că dușmănia a fost desființată, că dușmanul a fost biruit, că moartea a fost biruită și că noi vom trăi veșnic, prin harul lui Dumnezeu.

După cum am spus, toate subiectele biblice sunt scrise în pilde. Toate pildele sunt ca un puzzle. Și Domnul a spus alor Săi „vouă vă este dat să cunoașteți toate tainele Împărăției lui Dumnezeu". Dac-ar fi altfel, toți oamenii ar cunoaște chiar și ce s-a întâmplat în Eden. Dar în această legătură, dați-mi voie s-o spun aici: la orele 14, după-amiaza, îngerul Domnului a venit în cameră și i-a spus fratelui Branham cu exactitate ceea ce s-a întâmplat în Eden, amintind chiar și versetele. Și, noi avem versetele. Dar cum am spus deja, nu trebuie s-o explicăm. De ce să aprofundăm tema aceasta? Haideți să ne adâncim în răscumpărarea încheiată, în iertarea pe care am primit-o. Atâta lucru știm cu toții: a existat o perioadă fără păcat, fără boală, fără moarte. Și Domnul a spus: *„în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit"*. Și așa a început, de fapt.

Doresc să mai spun și următoarele: este regretabil – capitolele din Biblie există numai din secolul al XVI-lea. Până atunci totul a fost scris pe suluri. Nu exista Geneza 1, 2, 3, 5, nu existau versete, nu existau capitole. Cuvântul lui Dumnezeu era doar scris pe suluri. Închipuiți-vă: Gen. 2 și Gen. 3, dacă n-am fi avut împărțirea pe versete, dac-am le-am fi avut fără titlurile capitolelor, am fi citit la rând și am fi avut legătura corectă. Am fi citit în context, la rând, ceea ce a făcut șarpele. Și apropo, numai în limba germană, cuvântul șarpe este la feminin. În toate limbile de pe pământ, șarpele este la masculin – ca în greacă: „ho ophis" – masculin, nu feminin. Dar, ca s-o mai spunem o dată, dacă citiți cap. 2 și cap. 3 unul după altul, avem mai întâi ceea ce-a făcut dușmanul prin amăgire, apoi, dacă citiți mai departe, *„Adam s-a împreunat cu nevasta sa Eva; ea a rămas însărcinată, și a născut"* – primul fiu, cu ajutorul Domnului, căci nu a avut moașă; Adam nu știa ce să facă, nu știa cum are loc nașterea – era prima naștere de pe pământ. Și așa, Eva a chemat Numele Domnului. Apoi spune: *„A mai născut și pe…"* dar nu se mai pomenește ca Adam s-o mai fi cunoscut odată. Au fost doi fii: unul avea un caracter diavolesc, cu invidie, ură, crimă și ce mai este în legătură cu acesta. Nici măcar o singură dată nu se spune în Biblie că Adam este tatăl lui Cain. Nu este scris niciodată despre Cain că este fiul lui Adam. Niciodată nu este scris în Vechiul sau în Noul Testament, Cain nu apare în genealogia lui Adam. O puteți citi de trei ori – de două ori în Vechiul Testament și o dată în Noul Testament – Cain nu apare.

Numai spre orientarea voastră, ca să vedeți că Dumnezeu a trimis un profet nu numai ca să ne descopere planul de mântuire, ci ca să ne prezinte cum a avut loc despărțirea de Dumnezeu, cum a avut loc păcatul, cum a avut loc de fapt căderea și de ce a fost necesară răscumpărarea în trup de carne.

Dar haideți să trecem acum la niște puncte importante, pe care, de asemenea, le-am notat pe scurt. În Ps. 74.2-11 omul lui Dumnezeu exprimă ceea l-a atins. *„Adu-Ți aminte de poporul Tău, pe care l-ai câștigat odinioară, pe care l-ai răscumpărat ca seminție a moștenirii Tale!"* Și Ps. 79: *„Dumnezeule, au năvălit neamurile în moștenirea Ta, au pângărit Templul Tău cel sfânt, și au prefăcut Ierusalimul într-un morman de pietre"*. Aceste două versete din Vechiul Testament ne arată ce fel de durere au simțit oamenii lui Dumnezeu pentru faptul că „biserica" lui Dumnezeu, poporul Israel în Vechiul Testament, n-a rămas în ceea ce l-a rânduit Dumnezeu de la început. Dumnezeu a spus „voi locui între voi, voi umbla între voi și voi fi Dumnezeul vostru". Templul a fost zidit cu scopul ca Dumnezeu să poată să coboare cu slava Lui, să-și cerceteze poporul, să aibă părtășie cu poporul Său. Și

în Vechiul Testament, când marele preot intra în sfânta sfintelor, avea efodul cu cele 12 pietre prețioase reprezentând cele 12 seminții ale lui Israel. Acest efod atesta: dacă lumina strălucea, respectivul lucru era corect, dacă nu strălucea, nu era corect. De aceea se spune lumină şi desăvârşire – URIM şi TUMIM. Tot aşa în Noul Testament noi avem învățătura celor 12 apostoli. Ce nu este în concordanță cu aceasta nu este corect, pur şi simplu nu este corect şi gata. Nu există cale de mijloc. Sunt numai două semințe, conform Mat. 13. Domnul a semănat sămânța bună. Şi sămânța bună care a răsărit, sunt fii şi fiicele Împărăției lui Dumnezeu. Prin tâlcuirea lui, duşmanul şi-a semănat propria sămânță, şi ambele [semințe] au fost în acelaşi ogor. Ambele au răsărit, ambele au avut parte de acelaşi soare, ambele au primit aceeaşi ploaie, dar, „după roadele lor îi veți cunoaşte". Şi cum am spus deja ieri, duşmănia a fost nimicită odată pentru totdeauna, pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu. Unde mai este duşmănie, acolo este duşmanul. Unde este răscumpărare şi iertare, acolo este Răscumpărătorul, pentru că acolo este har şi mântuire. Cunoaştem cu toții Cuvântul din Matei 16.16-19: *„Eu voi zidi Biserica Mea"*. Cu toții cunoaştem versetul din 1 Tim. 3.15, *„să ştii cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul şi temelia adevărului"*. În Biserica Dumnezeului Celui viu nu este loc pentru răstălmăciri – este imposibil. Biserica Dumnezeului Celui viu este alcătuită din fii şi fiice ale lui Dumnezeu născuți din nou din sămânța veşnică a Cuvântului, prin puterea Duhului Sfânt, şi prin aceasta noi am fost mutați în Împărăția lui Dumnezeu ca să credem aşa cum zice Scriptura.

Cum am citit ieri, legea înmulțirii a fost dată de la început, de la Gen. 1 – fiecare sămânță rodeşte după soiul ei. Lucrul acesta a rămas aşa până în ziua de azi. De aceea este semănată sămânța divină, şi unde este semănată aceasta, acolo se nasc fii şi fiice ale lui Dumnezeu. Nu se poate altfel. Apoi, Domnul nostru zice *„Eu voi zidi Biserica Mea şi porțile Locuinței morții n-o vor birui"*. Frați şi surori, în această Biserică Dumnezeu a pus diverse slujbe, daruri şi sarcini. Şi noi acceptăm o aşezare din nou a tuturor lucrurilor care au fost la început în Biserică. Dar, noi am aflat de asemenea, cu durere, că duşmanul a semănat în mesaj atâta discordie – au apărut diferite direcții. Acum fiți sinceri: la ce le foloseşte fraților că fac speculații despre descoperirea celor şapte tunete? La ce le foloseşte dacă ei fac speculații despre pecetea a 7-a? La ce bun? La nimic – este numai timp pe care li-l răpeşte duşmanul. Noi Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu în inimile noastre că am recunoscut slujba fratelui Branham – el a fost profetul promis; putem să spunem lucrul acesta în fiecare adunare. S-a gândit vreunul dintre marii evanghelişti să citească sau să amintească ultimele versete din Maleahi? Toți şi-au zidit propriile împărății în Împărăția lui Dumnezeu, şi toți au atras atenția oamenilor spre ei. Fratele Branham nu a atras atenția oamenilor la sine, ci la Domnul. Toți profeții au fost indicatoare – ei pregăteau calea, o arătau, dar nu ei erau calea. Ei erau indicatoare, pregătitori ai căii. Isus Hristos este calea, adevărul şi viața. El este alfa, EL este omega, El este totul în toți. Dar noi vedem că duşmanul şi-a semănat sămânța lui. Acest lucru ne doare, dar nu-l putem schimba. Domnul nostru spune: *„Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriş"*.

În viitor nu voi intra în detalii, în învățăturile răspândite de oameni care-şi atrag ucenici, dar vom sublinia mai mult Cuvântul, pregătirea noastră.

Frați şi surori, a sosit deja clipa, după cum am amintit deja ieri seară, ca toți să ne găsim locul – femeile să-şi găsească locul lor, bărbații să şi-l găsească pe-al lor, familia să-şi găsească locul, Biserica să-şi găsească locul. Totul să fie pus într-o rânduială divină.

N-am adus cu mine acel extras din ziar în care o episcopiță luterană este arătată împreună cu soțul ei şi cele trei fiice, şi ea a divorțat – titlul articolului spune „el a plecat de acasă". Şi ştiți la ce verset a făcut referire această episcopiță? *„orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer"*. Închipuiți-vă! *„Orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; şi orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer"*. Deci, „eu am dezlegat pe pământ, şi va fi dezlegat şi în cer". Cuvântul lui Dumnezeu este atât de răstălmăcit şi folosit spre propria lor nimicire!

Vorbeşte Biblia despre vreo „episcopiță"? Spune Biblia ceva despre vreo „apostoliță", sau despre vreo profetesă, despre vreo învățătoare, sau despre vreo evanghelistă? Sau Biblia relatează doar că Dumnezeu a pus în Biserică apostoli, profeți, învățători, păstori şi evanghelişti? Este cumva scris în Fapte 13 că în Biserica din Antiohia ar fi existat profetese [prorocițe] şi învățătoare, sau se vorbeşte numai despre profeți şi învățători? Înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu! Şi dați-mi voie s-o spun aici, mai ales vouă, scumpe surori: voi ar trebui să-i fiți mulțumitoare lui Dumnezeu că prin gura profetului a fost pus din nou pe sfeşnic Cuvântul pentru femeie, pentru familie, pentru căsătorie. Ar trebui să-I mulțumiți lui Dumnezeu pe genunchii voştri că prin mesaj El v-a arătat care este locul vostru. Altfel nu puteți ajunge la destinație. Ce spune Domnul nostru? Cu toții cunoaşteți versetul: Ioan 4.34: *„Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, şi să împlinesc lucrarea Lui"*. În ce constă mâncarea ta? În ce constă mâncarea mea? Când suntem noi în voia lui Dumnezeu? Numai atunci când ne găsim locul nostru – numai atunci suntem cu adevărat în voia lui Dumnezeu. Deci, cum a spus sfânta Scriptura, *„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voştri, cum se cuvine în Domnul"*.

Dar şi pentru noi, fraților, este un Cuvânt minunat. Mergeți la 1 Cor. 11: *„Hristos este Capul oricărui bărbat; ... bărbatul este capul femeii"*. Aceasta este hotărârea [rânduiala] divină, şi acesteia trebuie să ne supunem. Fraților, noi trebuie să ne supunem complet lui Hristos, Capul, iar surorile trebuie să se supună fraților, dacă sunt căsătorite. Ele trebuie să se supună. Nu se poate altfel! Închipuiți-vă: acasă avem certuri şi dispute şi după aceea venim pioşi la adunare, şi poate noi nici nu ne mai vorbim, şi în starea aceasta aşteptăm marea binecuvântare,

turnarea Duhului Sfânt - lucrarea puternică a lui Dumnezeu? Nu merge aşa! Fraţi şi surori, să ne fie clar: fratele Branham a văzut-o – eu nu mă voi opri prea mult asupra acestui lucru, dar omul lui Dumnezeu a văzut Mireasa, într-o avanpremieră, apoi a văzut Biserica. Apoi a văzut din nou Mireasa. Daţi-mi voie să citesc câteva rânduri din predica numită „Capodopera".

„Eu am ajuns în Duhul [fr. Branham spune: „am căzut într-o transă"]. Şi când s-a întâmplat aceasta, cineva a fost cu mine. N-am văzut cine era. Am auzit doar un glas. M-am uitat. Şi cum mă uitam în direcţia aceasta, a spus: „Va veni Mireasa, într-o avanpremieră". Şi am văzut-o venind spre mine, şi am văzut grupul de femei cel mai corect [potrivit, evlavios – n.tr.] îmbrăcat din viaţa mea. Dar fiecare din ele era îmbrăcată altfel. Toate aveau părul lung, mâneci lungi, rochii lungi. Erau femei tinere... aş zice, de aproximativ douăzeci de ani".

Haideţi să ne oprim aici o clipă. Cu toţii ştim ce este scris în Iov 33.25, şi anume că, la înviere, vom fi schimbaţi în tinereţea noastră şi nu va mai fi urmă de păcat, boală, bătrâneţe, necaz. Noi vom fi tineri toată veşnicia. Eu v-am mai spus de vreo câteva ori, aici, când am trăit „răpirea", şi am văzut mulţimea îmbrăcată în alb, toţi erau tineri – am estimat eu că nu erau trecuţi de 18 ani. Şi toate surorile aveau părul lung, desfăcut pe spate, iar fraţii – i-am văzut pe toţi (în acea dimensiune poţi să vezi de la primul până la ultimul. Era o mare mulţime de oameni, care mergeau până în veşnicie, pe care nici nu-i puteai număra, şi totuşi îi puteam vedea pe fiecare).

Deci, fratele Branham a văzut Mireasa într-o avanpremieră, şi apoi el continuă să spună:

„Eu pot să spun doar ce-am văzut. Dacă voi întrebaţi "La ce te uiţi?" Mă uit la un ceas. "La ce te uiţi?" Mă uit la oameni. "La ce te uiţi?" Mă uit la Biblie. Eu spun adevărul; asta văd. Şi pot să spun doar ce-am văzut. Nu ştiu tot ce înseamnă aceasta – trebuie doar să v-o spun". Apoi spune pe această pagină: „Cel ce-mi vorbea stătea lângă mine. Mireasa era formată din cei mai plăcuţi, cei mai curaţi oameni pe care i-am văzut în viaţa mea. Parcă erau o duzină, sau mai mulţi... Nu ştiu câţi mai erau – era acolo doar un grup dintre ei". Apoi descrie grupul acesta pe care l-a văzut, care a trecut pe lângă el, din toate naţiunile – pământeşte vorbind, fiecare avea portul ei, şi aşa le-a văzut fratele Branham. Acum urmează ceva foarte rău. Ţineţi-vă bine acum! „A spus: Urmează grupul american". Apoi, fratele Branham spune: „Eu sunt american, dar asta pur şi simplu mi-a făcut silă. Nu ştiu cum s-o spun aici, într-un grup amestecat – nu pot să exprim ce-am văzut. Va trebui să citiţi printre rânduri. Când aceste femei s-au apropiat – nu Mireasa, ci Biserica – [el a văzut o dată Biserica, şi de două ori Mireasa – puteţi citi voi înşivă descrierea] am văzut că aceea care le conducea era o vrăjitoare. Avea un nas lung şi o gură mare". Ştiţi cu toţii, Dumnezeu a arătat profeţilor lucrurile în pilde, în simboluri. E bine să citiţi voi înşivă, acasă. Pe mine m-a atins faptul că oamenii au continuat ca şi mai înainte – dar numai în Biserică, nu în Mireasă. Apoi, fratele Branham a văzut Mireasa încă o dată, şi aminteşte aici şi germanii. Da, aici sunt amintiţi germanii, şi el spune:

„M-am uitat şi ele au venit din nou, tinere îmbrăcate foarte cumpătat. Toate s-au uitat la mine, în timp ce treceau. Am observat că fiecare din ele era îmbrăcată altfel. Una dintre ele, care era în spate, avea părul lung atârnat în jos şi rulat cam aşa - se poate să fi fost o germană sau aşa ceva. Şi eu m-am uitat la ele. Apoi, când au început să plece, două sau trei din ele, din spate, au ieşit din cadenţă. Şi eu am strigat la ele, iar ele au încercat să revină în cadenţă. După ce le-am văzut, vedenia a încetat".

Fraţi şi surori, nu vreau să intru în detalii. Dar, şi noi ca biserică, trecem prin încercări foarte grele. Astăzi, pe pământ, platforma Bisericii nu este la Roma sau în New York, ci acolo unde Dumnezeu Şi-a dat Cuvântul Său, unde a dat o însărcinare divină, şi de unde Cuvântul este dus în întreaga lume. Aceasta este platforma [amvonul], locul unde duşmanul atacă, şi acesta este de asemenea locul de binecuvântare al Dumnezeului Atotputernic, precum Ierusalimul. Cred că-mi amintesc bine – de 19 ori a fost nimicit. De multe ori. De ce? Pentru că este cetatea aleasă de Dumnezeu, sfânta cetate a lui Dumnezeu. De aceea şi astăzi totul se învârte în jurul Ierusalimului. Nu este vorba despre Europa de răsărit, nu este vorba despre SUA, este vorba despre Ierusalim. Şi noi vedem, cu referire la noi, este vorba despre Biserică. Duşmanul a încercat totul ca să nimicească. El vine numai ca să nimicească. Domnul vine ca noi să avem viaţă şi s-o avem din belşug. Duşmanul distruge. Îi mulţumim lui Dumnezeu că el n-a putut să distrugă – nici în 1979. N-a putut. Nu! A fost imposibil. Dumnezeu şi-a ţinut mâna Sa peste toate şi o face până în veşnicie. Noi am trecut prin încercări foarte grele şi poate că acestea vor deveni şi mai grele.

Ieri v-am spus – şi nu vreau să vă întristez - despre fratele Branham, despre lucrurile privitoare la impozite, de trei ori la rând el a spus că a fost terminat. N-a mai putut să predice, a ajuns la capătul puterilor. El mi-a spus că i se luase paşaportul. N-a putut să vină în Germania pentru că i se luase paşaportul, din cauza unei probleme financiare. Eu mi-am adus aminte de lunea din 31 octombrie 1989 – era ziua Reformei, luni, 31 octombrie. Eram încă în Zürich, era ultima duminică, şi iată, două maşini cu şase oameni, înaintea orei 8, au fost aici, au adus cătuşe ca să mă lege, pentru că am fost acuzat de fiul meu cel mai mare. Am fost reclamat la poliţie. Au urmat apoi ani de zile care m-au costat multă energie şi putere. Au fost 19 capete de acuzare împotriva mea. Fraţi care au auzit Cuvântul în locul acesta s-au ridicat ca martori mincinoşi. Au trecut circa 10 ani în care a trebuit să trec prin lucruri teribile. Şi pot doar să-I mulţumesc lui Dumnezeu că m-a păzit şi a dat har. Dac-aţi şti voi ce este în legătură cu o chemare divină, cu o slujbă, atunci m-aţi pomeni şi mai des în rugăciunile voastre. Şase fraţi s-au ridicat ca martori mincinoşi – doi din împrejurimile Krefeldului, doi din Elveţia… şi vă spun că au fost ani de zile, şi cu toate acestea trebuie s-o spun spre slava lui Dumnezeu că n-a trebuit să anulez nicio călătorie. Toate au continuat, aşa cum au fost în planul lui Dumnezeu, chiar în aceşti ani în care am avut nopţi nedormite, dar după aceea a venit ziua biruinţei. Şi

despre aceasta a fost publicat un articol în presă, cu fotografii. Totul fusese confiscat, toate documentele, documentele mele particulare, tot ceea ce a aparținut bisericii şi Misiunii. Au fost luate şi duse în cutii. Apoi a urmat ziua plăcută la Tribunalul din Düsseldorf, când s-au citit toate acuzațiile; apoi eu mi-am ridicat mâna şi am dorit să spun ceva, şi mi s-a permis. În câteva minute am spus ceea ce era pe inima mea, apoi judecătorul cel mai mare s-a ridicat şi a spus: „În 20 de minute se va pronunța sentința". Ei s-au retras pentru deliberare, şi după 20 de minute tot grupul de judecători a venit, au intrat în sala tribunalului, s-au aşezat, şi un judecător s-a ridicat şi a spus că am fost găsit nevinovat în toate cele 19 capete de acuzare. Iar acuzatorii au trebuit să plătească pentru aceasta. Dumnezeu poartă de grijă poporului Său. Iar dacă trebuie să merg pe această cale, atunci trebuie s-o fac. Şi merg pe ea fără vreo urmă de ură în inima mea. Mă doare însă, şi aş vrea să vă povestesc şi vouă, mame şi tați. N-o spun pentru că sunt eu îndurerat, ci doar ca să fiți şi voi informați. Voi auziți tot felul de lucruri, tot felul de acuzații false, tot felul de bârfe în toată lumea.

Fiul meu cel mai mare, (care m-a reclamat la poliție pentru că aşa i-a poruncit mama lui care dorea să mă vadă după gratii), până în ziua de azi nu m-a invitat vreodată la o ceaşcă de ceai. El locuieşte în acest oraş. Eu nu ştiu cum arată casa lui pe dinăuntru şi pe dinafară – dar el aşteaptă răpirea. El aşteaptă mutarea, vorbeşte despre mesaj – dar aşa nu se va putea. Nici chiar de ziua mea nu li se permite nepoților să aibă părtăşie cu mine. Eu sunt „antihristul", „înşelătorul Miresei" – în nouă feluri m-au făcut. Vă puteți imagina ce necăjit sunt.

Şi vă spun în primul sfârşit de săptămână al acestui an: amintiți-mă [în rugăciune]. Şi dacă oamenii aceştia nu au întrecut măsura… Uneori cineva ar putea să aibă impresia că ei au întrecut măsura. Dar noi vrem să-i amintim [în rugăciune] pe toți cei care sunt rânduiți din veşnicie în veşnicie să vadă slava lui Dumnezeu.

Am vrut să vă aduc la cunoştință într-o zi, să ştiți cu ce fel de durere mă confrunt eu. Şi aceasta are loc datorită unui singur motiv: datorită chemării divine. Duşmanul a încercat totul spre a nimici lucrarea lui Dumnezeu, spre a nimici Biserica. Nu voi uita niciodată când au fost pronunțate cuvintele: „Eu trebuie să te distrug, trebuie să-ți distrug lucrarea", şi aşa mai departe.

Frați şi surori, eu închei cu Cuvântul lui Dumnezeu pe care doresc să-l citesc din 1 Petru 1.13. Bucurați-vă împreună cu mine că Dumnezeu va avea biruința, bucurați-vă împreună cu mine că desăvârşirea Bisericii Mirese va avea loc, bucurați-vă împreună cu mine că Cuvântul lui Dumnezeu ajunge în lumea întreagă. Bucurați-vă împreună cu mine că Dumnezeu Îşi are calea Lui, chiar dacă noi trebuie să purtăm cea mai groaznică ocară. Noi vom purta crucea, şi după aceea o vom schimba cu o cunună.

1 Petru 1.13: *„De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, şi puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos"*. Iar acum urmează porunca adresată nouă tuturor: *„Ca nişte copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele, pe care le aveați altădată, când erați în neştiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți şi voi sfinți în toată purtarea voastră"*. Domnul Dumnezeu să ne-o dăruiască tuturor prin harul Său. Toate surorile, toți frații, în căsnicie, în familie, în Biserică, să ne găsim locul nostru în deplină ascultare de credință, în deplină concordanță cu modelul biblic, pentru ca plăcerea lui Dumnezeu să se poată odihni cu adevărat peste noi toți, ca noi să putem înainta încurajați.

Eu sunt sincer: de câteva zile sunt umplut cu un curaj nou, cu putere nouă, şi-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Şi vă rog pe toți să uitați ceea ce nu ține de vestire. O să-i rog şi pe frați să scoată aceste lucruri. Am vrut doar s-o spun pentru ca şi voi să înțelegeți puțin viața mea şi slujba mea, ca s-o puteți sprijini puțin. Cu ocazia aceasta aş dori să vă mulțumesc tuturor, din Germania, Elveția, Austria. Aceste trei țări au sprijinit de la început Centrul Misionar. Şi acum se adaugă toate țările vecine. De multe ori, Elses, fratele şi sora Kupfer, şi alții. Şi dacă v-aş spune ce sumă s-a cheltuit în anul 2007, v-ar aduce probabil o noapte albă. Sunt recunoscător lui Dumnezeu că s-a putut plăti fiecare factură, s-a putut plăti pentru fiecare călătorie, toate costurile au fost achitate, şi încă au mai rămas ceva bani. Nu trebuie să vă îngrijorați – a mai şi rămas ceva. Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze şi în punctul acesta pentru credincioşia voastră, pentru ca lucrarea în Împărăția lui Dumnezeu şi răspândirea ultimului mesaj să poată să se facă în toată lumea! Dumnezeul Atotputernic să-Şi înalțe Fața peste noi toți şi să ne dea pacea Lui, şi binecuvântarea Lui, în Numele sfânt al lui Isus. Amin. Să ne ridicăm să-I mulțumim Domnului.

Nu ştiu dacă avem azi curajul să-I mulțumim împreună, dar haideți s-o facem împreună. Mulțumiți-I pentru că ne-a sprijinit, ne-a păzit, ne-a ajutat şi am putut rămâne în Cuvântul Său şi am fost socotiți vrednici să purtăm scumpul Său Cuvânt. Ne rugăm de asemenea pentru toți frații din toate țările, care poartă acelaşi Cuvânt. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți. Să ne rugăm împreună.

Tată ceresc, Îți mulțumim din toată inima pentru credincioşia Ta, pentru Cuvântul Tău minunat şi sfânt, pentru prezența Ta, pentru toate binecuvântările Tale, Îți mulțumim că Tu ne vorbeşti, că eşti cu noi prin toate dificultățile, prin toate încercările. Doamne iubit, Tu ai ajutat, Tu ai binecuvântat, Tu ai condus şi ai călăuzit. Dumnezeule veşnic credincios, Tu să ai calea Ta, Doamne, şi binecuvântează din bogăția harului Tău.

Ne rugăm pentru duşmanii noştri, ne rugăm pentru duşmanii noştri din toată inima şi din tot sufletul nostru. Ai milă, Doamne iubit, dăruieşte o întoarcere, un nou început, sfinţeşte locul acesta în care Ți se aduce închinare Ție, şi ai calea Ta cu noi toți.

Doamne iubit, Dumnezeule veşnic credincios, noi mărturisim că dacă n-ai fi fost Tu de partea noastră, totul s-ar fi sfârşit. Dat Tu ai fost cu noi, şi vei fi cu noi. Ai binecuvântat şi vei continua să binecuvântezi, iar duşmanul va

fi făcut aşternut picioarelor Tale. Cel ce a vrut să distrugă va fi distrus. În Numele sfânt al lui Isus! Şi toţi să fie eliberaţi din legătura Satanei, în Numele sfânt al lui Isus!

Mare Dumnezeu, mare Dumnezeu… Mare Dumnezeu, mare Dumnezeu…

S-o aducem împreună înaintea Domnului, în credinţa că Domnul a venit ca să distrugă lucrările Satanei. În Ps. 110 spune că toţi duşmanii au devenit aşternut al picioarelor Lui. În Rom. 15 spune că duşmanul va fi zdrobit sub picioarele noastre. Vom aduce aceasta acum înaintea Domnului Dumnezeu, şi i-o vom spune Lui în rugăciune. El este Biruitorul de pe Golgota care a zdrobit capul şarpelui, al şarpelui care şi-a folosit limba ca să provoace atâta pagubă. El a împrăştiat atâta otravă. Capul lui va fi zdrobit încă o dată, şi noi vrem să trăim lucrul acesta în acest loc.

Ca şi în acea zi de miercuri, în 25 aprilie 1979, în clădirea aceasta a avut loc un strigăt care spunea că totul s-a sfârşit aici, fie ca şi azi să fie vestit că Dumnezeu a făcut un început nou, prin harul Său. Nu ceea ce a vorbit Satana printr-o femeie, ci ceea ce a spus Dumnezeu prin Cuvântul Său – aceasta să se întâmple, în Numele sfânt al lui Isus.

Doamne iubit, noi nu suntem aici ca să ne apărăm pe noi, ci ca să apărăm Cuvântul lui Dumnezeu, cu responsabilitatea de a împlini Cuvântul Tău şi de a-l răspândi pe tot pământul. Doamne iubit, să ai calea Ta proprie cu Biserica Ta, şi binecuvântează de azi înainte, într-un mod supranatural. Încununează-ne pe toţi cu îndurare şi bunătate. Şi lucrarea mâinilor Tale să-Ţi fie încredinţată Ţie. Tu ai sfârşit lucrarea de creaţie, şi vei încheia şi lucrarea de răscumpărare până în ziua glorioasă a revenirii Tale. Te rugăm să-Ţi înalţi faţa peste noi toţi şi să ne dai pacea şi binecuvântarea Ta, acum şi în toată veşnicia. Aleluia. Amin.

Să cântăm „Nu este El minunat?” […]

Am o rugăminte: nu vorbiţi despre observaţiile care s-au făcut. Rugaţi-vă doar, şi lăsaţi în seama lui Dumnezeu, aşa cum va conduce El totul într-un mod minunat. Poate ar fi trebuit să păstrez pentru mine această durere, dar uneori mă vedeţi stând aici şi-mi puteţi vedea şi durerea. Vă mulţumesc pentru înţelegere. Acum cântăm împreună „Tu eşti vrednic” şi ne ridicăm mâinile. […]